

[Socialministeren.]

finder heller ikke, at det er nødvendigt, naar Forholdet er det, at de, der vil klage over Afgørelserne, faar Tid og Lejlighed dertil; og dette synes mig at være Tilfældet, dersom man blot vil udnytte den af Raadet anvendte Praksis.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen rettede en Henvendelse til mig om forøget Statstilskud til den forebyggende Børneforsorg, en Henvendelse, der forbavtede mig noget ud fra det ærede Medlems retsmoralske Grundsyn. Dette ærede Medlem er jo faldet iblandt Røvere, om end det for en Gangs Skyld er sket frivilligt og mod et passende dagligt Honorar. For øvrigt berørte det mig meget pinligt at høre, at den Livsgerning, som maaske vil slide en op, kun kan betegnes som Tyveri og Røveri, og som Socialminister maa man vel nærmest rangere som Røverhøvding efter Budgettets Størrelse, 75 Millioner.

Men pludselig, som jeg var ved at forsvinde under Vægten af disse Beskyldninger, kom jeg alligevel til at tænke paa, at det ærede Medlem vistnok har forset sig noget paa Henry Georges stolte Værker; og saa randt mig i Hu det tyske Ordsprog, der siger, at naar en Bog og et Hoved støder sammen, og det klinger hult, behøver Fejlen ikke altid at ligge hos Bogen. Jeg tillader mig den Dristighed at tilraade det ærede revolutionære Medlem at afstaa fra denne retsmoralske Form for kristeligt talt umoralsk Demagogi ved Hjælp af perverterede Begreber. Men foreløbig er det ærede Medlem altsaa en Ynder af en ortodoks Severin-Christensensk Retsfilosofi og Retsmoral og ønsker at anvende disse filosofiske Begrebsdannelser ogsaa i rent juridiske og praktisk-politiske Diskussioner. Og saa kan det da kun undre en, at det ærede Medlem henvender sig til mig for at se at faa mig til at foranledige Finansudvalget til at stille sig i Spidsen for et nyt Røvertogt paa flere Hundrede Tusinde Kroner til Fordel for den forebyggende Børneforsorg. Formaalet er i og for sig tiltalende; men Midlet er virkelig afskyeligt ud fra det ærede Medlems egen Moralopfattelse.

Naa, i mit Svar skal jeg alligevel betragte det ærede Medlem som normal, politisk taget, altsaa som et almindeligt Medlem af Røverbanden, og skal da oplyse følgende

Formanden: Spørgsmaalet om „Røveri“ er paatalt her og bør derfor ikke danne Grundlag for en fortsat Diskussion.

Socialministeren (Steincke): Jeg beder den højtærede Formand undskyldte; men det blev gentaget efter Paataalen.

Begrundelsen for Reglerne i § 2 i Loven om forebyggende Børneforsorg af 1919, der udelukker Muligheden for at yde Tilskud til den Del af Virksomhedens Udgifter, der skyldes Tilvejebringelsen af og Leje af Lokaler, findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor det hedder:

„Fra Driftsudgifterne maa dog drages Udgifterne til Lokaler og disses Vedligeholdelse samt Forsyning med mur- og nagelfaste Appertinentier. Det er nemlig klart, at Udgifterne hertil — særlig naar der bliver Tale om at bygge en særlig Bygning til at rumme den paagældende Virksomhed — vil lægge alt for stort Beslag paa den disponible Sum, og man maa desuden formene, at netop ved Spørgsmaalet om Lokale er det af Betydning at gøre den paagældende Kommune eller private Leder — hvad enten dette maatte være en Forening eller en enkelt Person — særlig interesseret i at finde den mest økonomiske og dog forsvarlige Udvej, ligesom man vil finde det naturligt, at den paagældende selv lægger saa megen Interesse og Ofervillighed for Dagen, at det fornødne Lokale stilles til Disposition. Derimod mener man, at det vil kunne være rimeligt, at Staten yder Tilskud til den første Indretning af Lokalet og dets Forsyning med løst Inventar af al Slags.“

Mod disse Betragtninger blev der ikke fra nogen Side i 1919 gjort nogen Indvending. Det blev fra alle Sider ved Rigsdagsbehandlingen fremhævet, at Meningen med Loven var at hjælpe saadanne Kommuner, Foreninger eller private Personer, der af social Interesse ønskede at hjælpe ulykkeligt stillede Børn, ved at begrænse — ikke ophæve — den økonomiske Risiko ved et saadant Arbejde. Men det har sikkert samtidig været Meningen at sikre sig, at Personer, der ikke drevs af social Interesse, af erhvervsmæssige Grunde skulde føle sig fristet til at gaa ind i Børnesagens Arbejde.

Jeg mener, at man stadig maa tillægge disse Betragtninger nogen Vægt, ligesom man maaske heller ikke helt kan se bort fra den Betragtning, at man ved at gøre Adgangen til Vuggestuer, Asylter, Daghjem og Børnehaver meget lettere kunde opmuntre Mødre, der hidtil har passet deres Hjem og Børn og ikke af Hensyn til Selverhverv er nødt til at overlade Børnene til disse Institutioner, til at tage Opgaven som Mo-